

தினசரி பூசை வழிகாட்டி

மாசி - 1969

16 மூன்தவங்கள்	3-ம் ஞாயிரு
[னா]	[வரு]
17 தி. சிழமைப்பூசை	[வரு]
18 செ. சிழமைப்பூசை	[வரு]
19 பு. விழுதிப்புதன்	[வரு]
20 வி. சிழமைப்பூசை	[வரு]
21 ஷ. சிழமைப்பூசை	[வரு]
22 ச. புனித இராயப்பரின் தலைமைப் பீடம்	[வரு]

சத்தியவேத பாதுகாவலன்

1969-ம் நூல் மாசி மீ 15-ந்து

தபசு ஏதற்காக?

சிறுவர்கள் எடுத்ததற்கெல்லாம் ஏன்? எப்படி? என்று கேள்வி களை எழுப்பிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். வயது வந்த கத்தோலிக் கால்கூட விழுதித்திருநாள் அன்மிய விட்டதென்றால் ஏன் தபச்காலம் ஓன்று இருக்கவேண்டும் என்று மாதாவாகிய திருச்சடைபயைக் கேட்க விழைகின்றார்கள். கிறிஸ்தவனுடைய வருடாந்த சிகழ்ச்சி கிரலில் இந்த நாற்பது நாட்கள் அவசியமா என்பது இவர்களுது கேள்வி. இக்கேள்வியை எழுப்புவது யார்? உலக அலுவல்களிலும் இன்பங்களிலும் மூழ்கிப்போயிருக்கும் தற்கால மனிதன், அவனுக்குத் தபசு, தற்சோதனை என்றால் வேம்பாக இருக்கின்றது. பிறர் முன் பகட்டி வாழ்வதையே கருதுகிறேன்றேயன்றி தனது ஆத்துமத்தைப் பரிசோதித்து அதிலுள்ள பிழைகளைத் திருத்துவதற்கு அவன் விரும்புவதில்லை.

இன்றைய உலகின் வாழ்க்கை முறையானது ஆன்மீக இலட்சியங்களை வளர்ப்பதற்கு ஒத்தாசை செய்வதாயில்லை. நீண்ட காலம் சுகபோகங்களில் வாழ்வனின் உடல் நலம் குன்றுகிறது. அவனது தசைநார்கள் வலுவிழும் நூலின் போகின்றன. அவன் திரும்பவும் தனது பழைய வலிமையைப்பெற வேண்டுமானால் சுகபோகங்களைக் குறைத்து உறுப்புகளுக்கு அப்பியாசம் கொடுக்க வேண்டும்.

இதே விதமாக சொகுசான வாழ்க்கை மனிதனது ஆன்மபலத்தைக்குறிச்ச செய்கின்றது. பாவாட்டங்களை எதிர்க்கும் சக்தி குறைந்து ஒழுக்கத்தின் தசைநார்கள் தளர்ந்துபோய்விடுகின்றன. காலம் செய்த இக்கேட்டை சீர்திருத்துவதற்கும் காலம் வேண்டுமல்லவா? ஒரு நாளில் அதைத் திருத்திவிட முடியுமா?

தனினை ஒறுப்பது கூலபமான காரியமல்ல. ஆனால், மற்றெந்தப் யூக்கத்தையும்போல இதையும் பழக்கத்திற்குக்கொண்டுவர முடியும். அந்தப் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் நாள் தபச்காலமே. தபச்காலத்திலேயே நாம்புலன்டக்கத்தை விருத்தி செய்யமுயலுதல் வேண்டும்.

ஆனால், எமது சொந்த முயற்சியால் மட்டும் இதைச் சாதித்து விடமுடியாது. தபச்காலத்தில் தேவனின் விசேஷ அருள்கள்பல எம்மீது பொழியப்படுகின்றன. இந்தத் தேவஅருளை தக்கவிதமாக

இவ்வாக்கியம் உலக இரட்சகருக்கு முன்னேடியாக சாட்சிப்பால்தான் பக்குளப்பின் குரலைவானி. ஆம், ஸ்காபக் அருளப்பற்றுமல் துபதுவியானவரால் ஏவப்பட்டு அறைக்கியியை இறைவாக்கு. பரிசுத்த ஹாக்கால் இது இறைவாக்கு என்பதைத் தமது சுவிசேஷத்தில் நிருபிக்கிறார். (ஹா. 3-ம் அதி. 2-ம் வச.) எவ்வாரை நாளில், “அன்னாஸ், கைப்பார்ஸ் என்பவர்கள் பராதானிலாய் இருந்த காலத்தில் வனுக்காத்திலே சக்கரியாஸ் குமரானை அருளப்பற்கு ஆண்டவருடைய வாக்கியம் உண்டாயிற்று” என்பதாம். இதனால் அருளப்பற்று இறைவனே மனிதரைத் தவம்செய்யும்படி ஏவுகிறார்.

பழையேற்பாட்டுக் காலத்தில் இறைமக்கள் செபத்திலும் மேலாகத் தபத்தையே தமது ஞானதூயுதமாகப் பாவித்தனர். தாம் செய்யும் பாவங்களுக்குப் பரிசாரமாகத் தவம்செய்தே இறைவனின் கோபத்தைத் தணித்துவந்தனர். நீதிமானை யோடுவும் இரட்டுத்தில் சாம்பவில் உட்கார்த்து தபம் செய்தார் என்ற வாக்கிக்கீருமோ? தபச்காலத் தின் தன்னும் உணவு, உடை, பேச்சு செயல்களில் ஒதுக்கீருமா? தபச்காலத் தீவிரமான இறைவனில் ஒதுக்கீருமா? நம் இனிய யேசுவின் முன்மாதிரி இன்று பின்மாதிரியாகி, அநாகரிகமாக மாறுகிறதே. தவத்தின் வல்லமையை அறிந்தால் நாம் தவம் செய்வதில் ஒருபோதும் பின்திற்க மாட்டோம்.

கவே, எம்மிட்பர், தம் ஹரட்சனிய அலுவலைத் தொடங்குமுன்பதாக, ஞான்ஸானம் பெற்றும் தமது முன்னேடியாகச் சாட்சிப்பார்த்த அருளப்பின் வார்த்தைகளைச் சிரமேற்கொண்டு, நேரே வனுக்காத்து கென்ற நாற்பது நாட்கள் இரவு பகலாக, ஒன்றும் சாப்பிடாமலும் குடியாமலும் தவம் செய்தார். கிறிஸ்துவின் சௌதாரா செய்யார் இன்று அவரைப் பின்பற்றித் தவம் செய்கிறோமா? தபச்காலத் தீவிரமான இறைவனில் ஒதுக்கீருமா? நம் இனிய யேசுவின் முன்மாதிரி இன்று பின்மாதிரியாகி, அநாகரிகமாக மாறுகிறதே. தவத்தின் வல்லமையை அறிந்தால் நாம் தவம் செய்வதில் ஒருபோதும் பின்திற்க மாட்டோம்.

உண்மையாகவே தவம் மனிதனை உலகம், சரீரம், பசாசு என்பவற்றால் வரும் சோதனையில் நின்று காப்பாற்றும் வலிமைமிக்க கேடையாகம் இருக்கிறது. தவத்தோடு சேர்த்த செபம் செய்பவன், தூயதூயியானவரின் கொடைகளைச் சம்பூரணமாய்ப் பெற்றுக்கொள்கிறேன். தவம் என்ற சொல்லும்போது, தன் சுயசித்தத்தையும், சுயவிருப்பையும் அடக்குவதேயாம். அப்படியே யோனால் ஆகமம் 3-ம் அதி. 5-ம், 6-ம், 7-ம் வசனங்களில்குத்தப்பட்டபடி, “அப்பொழுது கினிவேலிலுள்ள சனங்கள் தேவனை விசுவகித்து உபவாசத்தைப் பிரசித்த தப்புத்தினர்கள். பெரியோர், சிறியோர் யாவரும் இரட்டைத் தரித்துக் கொண்டார்கள். நினிவேலின் அரசனிடத்திலும், இந்தச் சமரசாரம் வந்தபொழுது, அன் இரசாவ்வித்தை நீக்கி, இரட்டைத் தரித்து, சாம்பவில் உட்கார்தான். இராசா, தானும், தன்பிரபுக்களும், மனுஷரும், மிகுங்களும், ஒன்றும் குசி பாராமலும், புசிக்காமலும் தன்னீர் குடியாமலும் இருக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அதனால் அவர்கள் தங்கள் துங்கெறியைவிட்டுத் திரும்பி அருக்கள் என்று, தேவன் அவர்கள் கிரைகளைக் கண்டு. தான் அவர்களுக்கு அனுப்பி இருந்த தீவிரவைட்டு, அனுதாபங்களைந்தார்” என்ற அறிக்கேரும். தவம் எவ்வளவு பலம்வாய்க்கடிவாளம் என்று இதனால் உணர்க்கடியாய் இருக்கிறது. தேவாகிறையிலிருந்து உலகின் உக்கிரக்கீரும். தேவாகிறையிலிருந்து, அவன் தபசு ஏதற்காக?

உண்மையாகவே தவம் மனிதனை உலகம், சரீரம், பசாசு என்பவற்றால் வரும் சோதனையில் நின்று காப்பாற்றும் வலிமைமிக்க கேடையாகம் இருக்கிறது. இதைப்பற்றியே நம்மிட்பர் தமது அப்போஸ்தலருக்கு, பசாசைத் தாத்தமுடியாது கஷ்டப்பட்டபோது, “இந்தவகைப் பசாசு செபத்தினாலும் உபவாசத்தினாலும்நம் மற்றெவ்விதத் தினாலும்புரப்பட்டபோது” என்று புத்திமதி கூறனார் (பரி. மத. 17-ம் அதி. 21-ம் வச.). சிட்சயமாகவே, தபத்தை சேர்த்த செபத்தினாலும் அரிய செயல்களைப் புரியலாம். தபத்தின் வல்லமையை விளங்கிடுவேர், செபத்தையும், தபத்தையும் தமது வல்லமையுள்ள ஆயதாங்களைப் பாவித்து, நம் அன்பின் மீட்பர் சிறுவை வழியாகத் தபாரித்த அருந்தகொடைகளை அரியவப்பிரசாதங்களைத் தப்பாத பெறவர். பசாசின் சோதனையோ, பாவத்தின் நிழலோ, மரணப்படுக்கையோ, அவர்களைப் பெலவீனப்படுத்த மாட்டாது. ஆகையால் கிறிஸ்துவின் பின்னைகளான நாமும், நம்மால் தியங்களை, தூய ஆசியானவரின் துணையுடன், இத்தபசாலத்தில், தபம் செய்து செய்து கொண்டு நந்தெயின்தியில் கிறிஸ்துவின் எச்சரிக்கப்பட்டு, பார்வை இழக்கு, அன்னி யாள் வீட்டில் மூன்று நாட்களாக ஒன்றும் சாப்பிடாமலும் குடியாமலும் தபத்தோடு கூடிய செபம் செய்து தனது பாவத்துக்குப் பரிசாரம் செய்ததினால் அவ்வால அப்போஸ்தலருக்குள்ளெரிய அப்போஸ்தல தலை ஆகி, வானத்தின் மூன்று மண்டலம் மட்டும் உயர்த்தப்படும் பாக்கியம் பெற்றார். இவ்வித அருங்கொடைகள் மூற்றுநாட்டு தவத்தினால் வர்திவிடல்லை.

என். கே. பத்திராதன்

செல்வி கபிரியேல் லாஹான்

இல்லறக் கன்னியர் சபையின் கிரேஷ்ட தலைவரியான செல்வி கபிரியேல் லாஹான் யாழ்ப்பான மேற்றிராசனத்திலே தொண்டாற்றும் இச்சபையின் அங்கத்தவர்களைச் சங்கிக்குப் படிக்கும் கோக்கமாக யாழ்ப்பானத் துக்குப்புக்கிறுக்கிறார். இங்கே நான்கு நாட்கள் தங்குவார்.

இச்சபையாழ்ப்பான மேற்றிராசனத்திலேயுள

